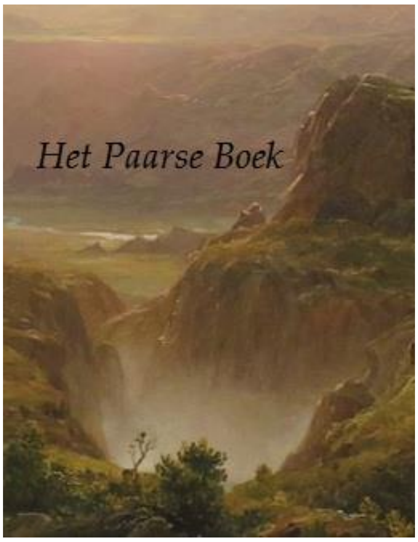

Het Paarse Boek

HET PAARSE BOEK

COAB 2018

Het Evangelie van het

Paarse Boek

Ik kwam haar tegen op de kermis.

Ze deed me aan Mallemoe denken.

Ze likte aan haar ijsje en staarde mij aan.

"Kun je mij een boek voorlezen ?' vroeg ze.

"Waarom ?" vroeg ik. "Kun je zelf niet lezen ?"

"Het is in een taal die ik niet versta," zei het meisje.

"Wat is het voor boek ?" vroeg ik.

"Kom met me mee naar huis, dan laat ik het je zien," zei ze.

Ik liep met haar mee, en we waren na een tijdje bij haar achtertuin aangekomen, en we gingen daar door de achterdeur naar binnen. We gingen helemaal naar het zolder waar zij haar kamer had, en daar liet ze mij het vreemde boek zien. Het boek was paars met zwarte tekens, vreemde tekens, die ik niet begreep.

"Hoe kom je eraan ?" vroeg ik.

"Gevonden," zei ze.

"Waar ?" vroeg ik.

"In de achtertuin," sprak ze.

"Hoe zou het daar gekomen zijn ?" vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op. "Geen idee," sprak ze.

Ze gaf het boek aan mij, en ik begon erdoor te bladeren. Boven de tekens stonden wel plaatjes.

"Ik denk dat het hieroglyphen zijn. De plaatjes vertellen een verhaal," zei ik.

"Kun je het me vertellen ?" vroeg ze.

"Ik zal het proberen," zei ik, en begon bij elk plaatje wat uitleg te geven. Zo probeerde ik er een verhaal van te maken, plaatje voor plaatje.

"Wat als het een andere betekenis heeft ?" vroeg ze ineens.

Ik gaf het boek aan haar. "Probeer het nu zelf eens ?" zei ik.

Ze begon toen zelf een uitleg aan de plaatjes te geven, en vertelde een heel ander verhaal dan ik had gedaan. "Je hebt talent," zei ik. "Zullen we weer terug gaan naar de kermis ?"

"Nee," zei ze. "Ik wil dat je hier blijft."

"Waarom ?" vroeg ik.

Ze zuchtte. "Moet ik dat allemaal uit gaan leggen ?" vroeg ze.

"Eigenlijk wel," zei ik. "Je moet wel met een goede reden komen natuurlijk."

"Heb je nog tijd ?" vroeg ze.

"Ik heb nog wel even," zei ik.

Ze ging op haar bed liggen. "Droom je weleens dat je kan vliegen ?" vroeg ze.

"Eigenlijk nooit," zei ik.

"Ik laat je niet meer gaan," sprak ze.

Ik gaf haar een duw. "Ik moet gaan," zei ik.

Maar ze ging weer voor me staan. Weer duwde ik haar.

Ik ging de trap af. Gelukkig volgde ze me niet. Ik ging naar beneden en liep weer door de achterdeur naar buiten. Vanuit het zolderraam riep ze me toe. Ik kon het niet verstaan. Ze sprak wat verward, als in een andere taal. "Wat voor taal is het ?" riep ik terug.

Ik ging terug naar de kermis. Ik schudde mijn hoofd. Ik had haar al zo lang niet meer gezien. Wat was ze vreemd geworden. Gelukkig had ze me laten gaan. Het had natuurlijk ook verkeerd kunnen aflopen. Ik hoopte maar dat ze me nu niet zou gaan stalken.

Toen ik thuiskwam zag ik haar voor mijn deur staan. Ik schrok, en draaide me weer om. Ik ging terug naar de kermis en kocht een patatje. Ik had geen zin in deze toestanden. Ik wachtte totdat het avond was, maar tot mijn grote schrik stond ze nog steeds bij mijn voordeur. Ook begon er een boosheid in me op te borrelen. Ik liep op haar af, en vroeg wat ze moest.

"Jij weer," zei ze. "Ik sta hier gewoon."

"Het is mijn huis," zei ik. "Je doet vreemd. Zo was je vroeger niet. Wat is er gebeurd ?"

"Ben je het vergeten ?" sprak ze. "Onze ouders zijn dood. Jij bent het laatste wat ik heb."

"Maar waarom nu ?" vroeg ik.

"Ik dacht altijd dat ik in het paarse boek meende te lezen dat ik bij je uit de buurt moest blijven voor wat voor reden dan ook," sprak ze. "Maar ik ben daarover steeds meer gaan twijfelen, vooral ook toen ik je ineens tegen kwam op de kermis."

"Toeval heeft ons dus bij elkaar gebracht ?" zei ik.

Ze knikte. "Of het komt door het boek," zei ze. "Het lijkt op een buitenaards boek. Ik meende erin te lezen dat ik een bijzonder iemand van vroeger zou ontmoeten."

Ik schudde mijn hoofd. "Je kent het boek niet. Je kent de taal niet, dus het is allemaal gokken. Daar kun je je leven niet op bouwen."

"Daarom vroeg ik jou het boek te vertalen, want ik weet het niet meer," sprak ze.

"Ik weet het ook niet," zei ik. "Kun je het boek niet gewoon vergeten ?"

"Nee," sprak ze. "Het boek heeft me geholpen over de dood van onze ouders heen te komen. Het boek heeft me ook teruggebracht naar jou. Ik wil je niet meer verliezen."

Ik staarde haar aan. "Ik ben moe," zei ik. "Kunnen we een andere keer verder praten ?"

Maar ze hield me tegen bij de deur. "Ga met mij mee," sprak ze.

"Nu niet," zei ik, "ik heb behoefte aan mijn eigen huis."

"Maar ik kan niet zonder je," sprak ze. "Ik heb je te lang moeten missen."

"Ook door het boek ?" vroeg ik.

"Ik dacht dat ze een goede reden hadden," zei ze.

"We zijn uit elkaar gegroeid," zei ik. "Zo werken de dingen niet."

"Mag ik dan bij jou logeren ?" vroeg ze.

"Je bent een wildvreemde voor me," zei ik. "Ik ken je niet meer terug."

"Alsjeblieft, ik smeek het je," zei ze. "Ik zal me gedragen."

Ik duwde haar weg en opende de deur. "Goed," zei ik, "maar geen verkeerde bewegingen maken."

Toen ze binnen was rende ze naar boven alsof het huis van haar was. "Geweldig, hier ben ik zo lang niet geweest," riep ze.

Ik zuchtte. Ik was moe, en ging snel naar bed.

De volgende ochtend zat ze aan de eettafel in haar witte nachtjapon waar ik haar tegen kwam. Ik was blij dat ze zich had gedragen, en ik had goed geslapen. Ik liep op haar af en nam haar in mijn armen. "Je bent een engel," zei ik. "Dat had ik niet verwacht. Ik heb de hele nacht ongestoord kunnen slapen." Ze keek me aan, en vertelde weer over het paarse boek, en het leek alsof ze een bloeiend paars bloemenveld was. Ik omhelsde haar weer, en zij omhelsde mij ook heel stevig.

Ze had allerlei theorieën over het paarse boek, en probeerde het toe te passen op onze levens. Ze was geobsedeerd met het boek. Op een dag besloten we het boek te laten onderzoeken door een professor van oude talen. Al gauw kwam hij erachter dat het om een oude indiaanse stam ging met een hele oude taal die niet meer gesproken werd. Ook de stam bestond niet meer, maar het boek was gemaakt door hen die wat oude grotten hadden onderzocht, en hadden het eigenlijk gewoon allemaal overgetekend. Volgens de professor was het hele boek gewoon een beschrijving van de plantenwereld. De professor vond het allemaal interessant genoeg, en liet het ontcijferen door een genootschap waarvan hij lid was, en die gespecialiseerd was in deze stam en hun taal.

Ook mijn logee kreeg de ontcijfering te lezen. Ze was blij dat het eindelijk was ontcijferd, maar ze was ook teleurgesteld. Ze had zich er al die tijd iets heel anders van voorgesteld. Het leek alsof haar wereld instorte. Ik moest haar opvangen. Ze werd zwaar depressief. Het werd

zo erg dat ik tegen haar zei dat de professor en zijn genootschap het ook fout konden hebben. Ik raadde haar aan om vast te houden aan haar eigen beleving van het paarse boek. Gelukkig kon ik haar meer en meer ompraten en haar te doen geloven dat het boek toch wel degelijk buitenaards is. Zo ging het steeds beter met haar, en ik vertelde haar vele verhalen over het boek. Ik kon haar van alles wijsmaken vanuit het boek, en ik besloot de vertalingen op te schrijven voor haar, alle verhalen. Ze begon het ook aan anderen te vertellen, op dezelfde manier waarop ze mij eens benaderde, als een evangelie, een blijde boodschap. Zelfs de professor begon haar te geloven, alhoewel ik niet wist of hij dat deed om haar of dat hij het ook daadwerkelijk geloofde. De professor zei dat de indiaanse stam ook buitenaardse contacten schenen te hebben, en dat de diepte van hun geheime coderingen onpeilbaar waren. Volgens de professor zou het zeker een mogelijkheid kunnen zijn. Steeds meer en meer volgelingen begon ze te krijgen, maar toen had ze ook weer het idee dat het boek haar vertelde dat ze zich weer moest terugtrekken. Ze logeerde steeds minder bij me, en uiteindelijk trok ze zich helemaal terug op haar zolder. Ik vroeg aan de professor wat dat gedrag zou kunnen zijn, want ik had het al eerder met haar meegemaakt, en de professor zei dat de indianen stam van het boek ook zo waren. Ik had er vrede mee. Het leek een golfbeweging te zijn. Ze gaan diep, en trekken zich dan weer terug om vervolgens nog dieper te gaan. Ik zou het allemaal wel afwachten.

Op een dag stond ze voor mijn deur met het paarse boek. Ze deed net alsof ze mij niet kende. "Hallo, mag ik u het evangelie verkondigen van het paarse boek ?" vroeg ze.

Ik dacht laat ik het spelletje maar meespelen. "Waar gaat het over ?" vroeg ik.

"Het gaat eigenlijk nergens over," sprak ze. "Het is wat de lezer er van maakt. Je kan zo diep gaan als je zelf wil."

"Maar gaat dan de bedoeling van het boek niet verloren ?" vroeg ik.

"Maar dit is de bedoeling van het boek," sprak ze. "Het boek geeft de lezer een zekere vrijheid, een zekere ruimte, en de lezer mag er zelf creatief mee zijn."

"Interessant," zei ik. "En heb je al wat moois gevonden of uitgevonden ?"

"Het gaat om jou, wat je er zelf in ziet, niet wat de ander er in ziet," zei ze.

"Maar ik ben altijd geinteresseerd in wat anderen van iets vinden," zei ik. "Misschien dat ik nog wat van ze kan leren."

"Wij verkondigen het evangelie van het paarse boek als het evangelie van wat je er zelf in ziet," sprak ze. "Het is heel persoonlijk. Kunt u mij uitleggen wat het paarse boek betekent ?"

Ik nam haar naar binnen. Ze was nog steeds als een engel. Ik ging met haar op de bank zitten, en ik begon de plaatjes aan haar uit te leggen, en ik begon er verhalen over te vertellen, mooier en dieper dan ik ooit had gedaan. Ik begon er dingen in te zien die ik nog nooit eerder had gezien. Ik zag hoe ze er van opleefde. Ik was erdoor ontroerd, en ik sloeg een arm om haar heen, en even later omhelsde ik haar en knuffelde ik haar.

De Kikkerkoning

Ik zag het leven niet meer zitten.

Maar er kwam een lichte verandering in het plan.

Ik strompelde naar een pas nieuwe psychiater in de stad.

Hij bleek uit het buitenland te komen en sprak met een accent.

Toen ik binnen was gekomen en was gaan zitten stond hij op van achter zijn bureau en ging dichtbij me staan. Hij boog wat voorover en fluisterde in mijn oor : "Ik ben een buitenaardse, ik ben van gisteren."

Ik keek hem verbaasd en met grote ogen aan.

"Ja," zei hij toen weer met een normale stem, "dat zit namelijk zo. Ik was er gisteren, maar ik ben ergens vastgeraakt."

Ik keek hem nog eens goed aan. "U lijkt wel op een leraar van vroeger, inderdaad. Dus u beweert dat u al in mijn leven was, maar dat u ergens bent vastgeraakt, en dat toen mijn leven gewoon verder ging ?"

Ik knipperde met mijn ogen, terwijl hij knikte.

Ik greep hem vast en liet hem niet meer los. Ik omhelste hem. "Houd me vast dan," zei ik, "dan verdwijn je niet meer in het verleden."

"Maar ik moet ..." sprak hij, en begon weg te vagen.

Toen werd ik wakker. Het was maar een droom geweest. De nacht erop droomde ik weer over hem. Hij had veel gezichten, zoals Mallemoe. Hij nam me overal mee naar toe in de droom, als een ware vader. Dit is hoe psychiaters horen te zijn. Hij nam me mee de natuur in, naar het water. Hij liet me de pracht van het universum zien. Voordat de droom af was gelopen zei hij dat hij als ik wakker zou worden niet van me weg zou zijn, maar dat ik hem moest leren herkennen in het dagelijkse leven. Hij had namelijk veel gezichten. Hij was mijn beste vriend.

Toen ik wakker werd begon ik hem na te doen. Ik wilde zoals hem zijn. Ik werd ook psychiater, en nam mijn patienten de natuur in. Ik ging overal met hen naartoe, en ik noemde hen niet mijn patienten, maar mijn vrienden. Ook zoals mijn beste vriend moest ik hen altijd aan het einde van de dag loslaten, en dan zei ik dat ik niet van hen weg zou zijn, maar dat ze mij moesten leren herkennen in alles rondom hen, omdat ik vele gezichten had.

Voor sommigen was dat een hele harde opgave, en hen voor wie dit nog te moeilijk was liet ik vaak bij mij in de vakanties en weekenden logeren. Ik was de slechtste niet. Mijn doel was van mijn patienten zelf zulke psychiaters te maken, zodat ze zichzelf en anderen konden helpen zoals ik had gedaan.

Maar ja, hoe denk je dat buitenstaanders hierop reageerden ? Volgens hen kon dit echt niet, en ik kon eigenlijk mijn plannen pas volledig realizeren toen de kikkerkoning het land ging regeren.

De Gezichten van

Mallemoe

Mallemoe had vele gezichten, en ik wist niet welk gezicht ik ditmaal zou aantreffen als ik thuis zou komen. Ik was op weg naar huis. Ik zat in de bus, dichtbij de chauffeur, en we hadden een gesprek. Onderweg moesten we bij een station stoppen, en daar kocht ik nog even een strippenkaart erbij, want ik had meer strippen nodig om thuis te kunnen komen. Ik kocht een vijf strippen kaart. Dat zou wel voldoende zijn volgens de chauffeur, alhoewel hij niet eens wist waar mijn straat was toen ik hem de straatnaam gaf. De chauffeur moest ook nog even wat op het station doen, dus er was nog wel tijd. Ik ging een trap op en kwam ergens aan op een hogere verdieping. Ik raakte in gevecht met een blonde vrouw. Ze rende zo vanuit een terrasje van een café op deze verdieping op me af en begon op me in te slaan. Daar kon ik niet tegen en moest haar tegen de vlakte slaan. Ik kende de vrouw niet. Ik dacht dat ze te diep in het glaasje had gekeken. Ik herinnerde me de gezichten van Mallemoe. Ik kon ook gewoon een trein pakken hier, en dan ergens anders naartoe.

Ik liep weer terug op de verdieping, richting de trap, maar toen zag ik een gebroken beeldje liggen op de grond. Het ene deel was een huisje met een hondje, en het andere deel was een jongetje. Ik legde de twee delen tegen elkaar aan en vond het een prachtig beeldje. Al snel stond er een groep mensen om me heen die me geld begonnen te bieden voor het beeldje. Ik zei dat ik dat niet kon doen, want Mallemoe zou me dat zeker betaald zetten. Er was ook iemand anders bij die precies hetzelfde beeldje uit zijn tas haalde, maar dan heel. Misschien dat de beeldjes ergens dichtbij verkocht werden ? Maar waarom waren al die mensen dan om me heen die mijn gebroken beeldje wilden kopen ? Voor mij was het een raadsel, een raadsel zoals Mallemoe was.

Ik stopte het gebroken beeldje in mijn schooltas en ging terug naar de bus. Even later was ik thuis, maar Mallemoe was niet blij. Ik vroeg Mallemoe om de lijm, om het beeldje te lijmen, maar ik kreeg het niet van haar. Mallemoe was het allemaal zat. Ze wilde dat ik het beeldje zou wegdoen. "Of dat beeldje eruit, of ik eruit," sprak Mallemoe.

"Nou, dan jij maar eruit, Mallemoe," zei ik, "want het beeldje wil ik toch wel graag houden."

Mallemoe pakte haar spullen. Met haar vele koffers vertrok ze. Het was een hele volksverhuizing, en ons zoontje nam ze mee. Die avond staarde ik naar het beeldje wat ik op de tv had gezet. De lijm had ik gekregen van een vriendelijke buurvrouw. Het jongetje was nu verzoend met zijn hond, en met zijn huis. Hij had een petje op. Tot mijn grote verbazing begon het jongetje te fluisteren, en toen te roepen, en toen te schreeuwen en zelfs te gillen. Toen begon het jongetje te lachen. Ik wist dat ik de juiste keuze had gemaakt.

De Gezichten van

Mallemoe II

Toch ben ik Mallemoe daarna nog een keer tegengekomen. Het was in een hele drukke winkelstraat, waar ze stond met haar draaiorgel, en ons zoontje liep ervoor met het geldbakje. Hij rammelde ermee op de maat van de muziek. Ik liep op mijn zoontje af, en vertelde hem over het sprekende beeldje, maar hij wilde mij niet geloven, en wilde ook niet kijken of het misschien toch waar was wat ik zei. Ook Mallemoe wilde mij niet geloven. Het draaiorgel was verbonden aan een bromfiets, en ze sprong zo op de bromfiets, nam mijn zoontje achterop, en stoof met het ding weg, een enorme stank achterlatende. Ik dacht er direct aan dat ze de uitlaatpijp weleens na mocht laten kijken. Dit was niet goed, en even vreesde ik voor haar veiligheid en de veiligheid van mijn zoontje. Natuurlijk wist ik niet waar ze nu woonden. Dat werd mij allemaal niet gemeld.

De volgende dag keek ik of ze weer terugwas, maar nee. Misschien reiste ze wel door het hele land. Het zou een onmogelijke opgave zijn om haar te traceren. Die uitlaatpijp was niet goed, al helemaal niet voor de natuur. Maar ja, wat kon ik doen ? Mallemoe was niet altijd natuurgetrouw. Het hing er maar vanaf welk gezicht ze had opgezet. Ze had ook vele hoedjes. Die had ze allemaal onderverdeeld in dozen. Ze was er maar druk mee. Ik hoopte maar dat ze ons zoontje niet zou aansteken met deze gekte. Pilatus noemde ze hem altijd. Terwijl ik hem Deur noemde. Het was natuurlijk wel verwarrend voor dat joch, maar ik kon het gewoon niet over mijn hart halen om hem Pilatus te noemen. Mallemoe vond het wel Mediterraans klinken, en wel zwoel, maar ik kende de achtergronden van die naam. Ik had er veel over gelezen. Ik las veel universitaire literatuur, terwijl Mallemoe alleen maar flutromannetjes las en roddelblaadjes. Daar was ze groots in. Pilatus was voor haar echt een naam van verdachte status, van controversiële aard, en dat trok haar aan. Het moest vooral anders zijn, en tegendraads, iets waar veel over nagedacht werd, en waar veel bekijks over was. Het moest iets zijn wat de volkeren bezighield, niet dat hele ingeburgerde. Het moest iets zijn waarover men zich druk maakte.

Op een dag kreeg ik een brief van Mallemoe, met veel gezwets over Pilatus. Ik vroeg me af waarom ze me schreef, maar ze bleek geld nodig te hebben. Zodra ze geld nodig had was ze ineens heel open en vriendelijk. Het was gewoon één van de gezichten van Mallemoe voor mij, één van haar vele gezichten. Ik werd er niet warm of koud van. Ik stuurde haar wat monopolie geld op, en naar mijn zoontje stuurde ik echt geld. De volgende dag stond ze op de stoep. Ze vond het onverantwoordelijk dat ik Pilatus zoveel geld had gestuurd. Hij deed er de meest vreemde dingen mee, ook dingen waarvan ze gezegd had : "Of dat ding eruit, of ik eruit." Pilatus had dus voor het ding gekozen. Dat wilde ze even kwijt, en ze was ook zo weer weg, op haar brommer met draaiorgel. Ik vroeg me af wat voor dingen Pilatus had aangeschafd. Maar ja, ik had zijn adres niet.

Ik kwam er snel genoeg achter. Op een dag niet lang nadat Mallemoe was geweest las ik in de krant over Circus Pilatus. Ik dacht dat dat wel van mijn zoontje moest zijn. Had hij toch nog wat goeds met zijn geld gedaan. Ik dacht laat ik eens een kijkje nemen. Toen het circus dicht in de buurt was ging ik er naartoe. En daar stond Pilatus. Hij stopte zijn hoofd in leeuwenbekken en krokodillenbekken. Daar schrok ik toch wel van, en stapte direct op hem af, maar hij fluisterde dat de leeuwen en krokodillen slechts robotten waren, dus ik was weer gerust. Het circus had ook clowns en acrobaten. Dat waren ook robotten, dus eigenlijk kon er niets foutgaan. Ik vroeg aan hem of zijn moeder hier dan niet kon werken. Dan had ze wat te doen, maar hij schudde zijn hoofd. Het circus was de reden waarom Mallemoe wegging. Ik herinnerde hem eraan dat ze eens met hem wegging vanwege een simpel beeldje. Hij knikte. Hij kon zich dat nog herinneren.

"Je bent een groot man nu, Pilatus," sprak ik. Ik noemde hem niet meer Deur. "Dat is de eerste keer dat je mij zo noemt," sprak Pilatus. Ik knikte.

"Je hebt nu je eigen circus," zei ik. "Circus Pilatus."

Hij knikte.

"Dat je maar veel geld mag verdienen, jongen," sprak ik. "Misschien dat je dan ooit eens je moeder uit de brand kan helpen, dat je iets kan kopen waardoor ze niet wegloopt."

"Ik heb er geen zin meer in," zei Pilatus. "Wat ik ook doe, het is toch nooit goed. Laat haar maar gaan waar ze wil gaan."

"Nou ja," zei ik. "Ik ben daar niet zo'n voorstander van. Die brommer waarop ze rijdt met dat draaiorgel is echt niet goed."

"Ik weet het," zei Pilatus. "Het is ook niet goed voor de natuur, maar moeder doet wat ze doet."

"Met geld kun je veel beginnen," zei ik. "Ze heeft een nieuw gezicht nodig, want met degenen die ze nu heeft redt ze het niet."

"Laat het, pa," zei Pilatus. "Ze heeft al genoeg gezichten."

"Ja, maar geld kan ons gelukkig maken," zei ik. "Veel geld."

"Dat ben ik niet met je eens," zei Pilatus. "Jullie beiden hielden altijd van veel geld, en zie waar het ons heeft gebracht. En heb jij zelf niet eens al die gezichten van moeder gekocht ?"

Ik boog mijn hoofd. "Je hebt gelijk, maar zie je, Pilatus, ik had de gezichten eens gewonnen op de kermis, dus ik kon ze niet zomaar weg doen. Ik had er teveel geld in gestopt."

"In die automaten, pa ?" sprak Pilatus. "Je was slechts een gekke gokker, doldwaas, en nu zitten we met de gebakken peren."

"Ja, maar politie-ma kwam erg van pas," zei ik, "en bokser-ma, en spelletjes-ma, kook-ma, feest-ma, was-ma, ze hebben ons altijd goed geholpen, al die gezichten. Er heeft nog nooit iemand bij ons ingebroken. Aan Mallemoe waagden ze zich niet. Ik was de enige die me aan haar waagde."

"Pa, pa," zei Pilatus, terwijl hij zijn hoofd schudde. "Je had haar haarzelf moeten laten zijn, want zulk kermisspul is nooit goed. Dat heb je nu wel gezien. Of je had een robot kunnen kopen, zoals ik heb gedaan."

"Waar heb je die robotten eigenlijk gekocht ?" vroeg ik.

"In Griekenland," zei Pilatus.

"Griekenland ?" vroeg ik. "Waarom helemaal daar ?"

"Shhh," zei Pilatus, "laten we het ergens anders over hebben."

"Je hebt het toch niet van de mafia gekocht, hè ?" vroeg ik.

"Nee," zei Pilatus. "Maak je maar geen zorgen."

"Ik wil weten waar je het vandaan hebt, Pilatus," zei ik.

"Nieuwe soort supermarkt voor robotische spullen," sprak Pilatus. "Dat beeldje van jou schijnt er ook vandaan te komen."

"Wat zijn dat voor toestanden ?" vroeg ik. "En waarom is Mallemoe er op tegen ? Ziet zij of die gezichten van haar het als concurrentie ?"

"Vermoedelijk wel," zei Pilatus.

"We zouden die gezichten van haar er moeten afschroeven," sprak ik.

"Ja, maar wat houden we dan over ?" vroeg Pilatus.

"Het is toch al niks meer," zei ik.

Maar ja, Pilatus moest verder werken. Ik ben toen maar naar huis gegaan. Ik dacht na over de gezichten van Mallemoe. Ik keek naar het beeldje op de tv. Het jongetje danste met zijn hondje. Er werd aangebeld. Het bleek Mallemoe weer te zijn. Ze wilde terugkomen.

"Maar ik heb nog steeds dat beeldje," zei ik.

"Het geeft niet," zei Mallemoe. "Zoals het nu gaat is het ook niks."

"Misschien ben je gewoon overgevoelig," zei ik.

"Nee, dat is het niet," zei Mallemoe.

"Wat is het dan ?" vroeg ik.

"Ik ben star, streng en eigenzinnig," sprak ze.

"Toe maar weer," zei ik. "Dat is een hele mond vol."

"Nu wel," zei ze.

"Maar straks niet meer ?" vroeg ik.

"Het is maar één van mijn gezichten," sprak ze.

De Ontvoering

Het was een doorzichtig voertuig. Ik was bang dat ik er vanaf zou vallen. We waren op een weg van Breda, in prachtig natuurgebied, maar de persoon naast mij was niet zo prachtig, en al helemaal niet kalmerend. Hij was allemaal stads aan het zwetsen, en loog over mij. Ik vroeg waar hij het allemaal over had, maar hij zei : "Dat weet je toch zelf wel ?"

Ik klaagde over zijn voertuig. Dat kon hij niet hebben. Hij reed de berm in, een heuveltje op, stapte uit, en trok mij mee, en begon mij te duwen. Even leek het alsof de tijd stilstond, en ik staarde naar hem. Wat er toen gebeurde herinner ik me niet meer, maar ik zag hem zo van het heuveltje afrollen. Ik bedacht me geen moment, en rende over het heuveltje een achterliggende Bredase woonwijk in. Er was hier een soort klein winkelcentrum. Ik dacht dat ik nu van hem af was, maar ineens zag ik hem daar weer lopen, met een pistool. Er waren hier veel glazen wanden, en ik vroeg me af of ik veilig was, of er nog genoeg glas tussen mij en hem was. Hij had mij wel gezien, en kwam achter mij aan. Hij was niet snel. Het glazen doolhof leek mij van hem af te schermen. Weer leek het alsof de tijd stilstond, en ik staarde naar hem. En weer gebeurde er toen iets wat ik me niet meer kon herinneren, maar alles wat ik weet was dat ik toen ineens het pistool in handen had, en hij was er niet meer.

Ik voelde mij strak als een robot. Dit was geen normaal pistool. Ik kon me niet eens meer bewegen. Ik kon dwars door de hoofden van de mensen heenkijken. Ik wist waar ze vandaan kwamen en waar ze naartoe gingen. Niemand deed iets, want ik had het pistool. Ik dacht ik zou deze mensen wel willen helpen. Ook zij hebben zo lang geleden onder hem met het pistool. Zo werd hij ook genoemd : het pistool. Hij was de schrik van Breda. "De gemaakte" was een andere bijnaam van hem. Ik herinnerde dat hij het was die mij had ontvoerd, en eigenlijk was iedereen in Breda ontvoerd door hem. Ik wilde deze mensen helpen, maar ik was in een glazen doolhof. Het glas beschermde mij.

De Kikkerkoning II

De kikker was een dokter. Hij was erg tegendraads.

Als iedereen naar links ging, ging hij naar rechts,

En als iedereen omlaag ging, ging hij omhoog,

Hij noemde zijn patienten vrienden,

En liet ze bij hem logeren in de vakanties,

En ook wenste hij hen altijd beterschap.

Dat kon en mocht niet volgens de regerende elite.

Die kikker moest gekruisigd worden,

En zo gebeurde het op een nacht.

De kikker had hen al gewaarschuwd :

"Als jullie mij kruisigen, dan zal het voor eeuwig sneeuwen, en zullen jullie worden als standbeelden, en een draaiorgel zal mij uitroepen als koning. Met jullie stenen zal ik de muren bouwen van mijn koninkrijk," maar niemand luisterde.

Zo grepen ze hem in de nacht, en kruisigden hem.

Het was mid-zomer en het begon te sneeuwen, zoals voorzegd door de kikker.

Zij die hem hadden gekruisigd waren in grote verbazing, en begonnen al in steen te veranderen.

Hun laatste woorden waren gewoonlijks : "Hij was waarlijk de kikkerkoning."

Een draaiorgel riep hem toen uit als koning, maar de kikker hing aan het kruis.

Het sneeuwde, en het bleef sneeuwen. Niemand kon dat stoppen, en grote sneeuwstormen kwamen om veel verwarring te zaaien. Families werden van elkaar losgescheurd, en hele landen. Ook kerken bleven niet gespaard. Ze hadden een nieuwe koning nu.

En op zondagmorgen besteeg de kikker de hoge preekstoel, en predikte uit een paars boek.

Hierin stonden verschrikkelijke dingen beschreven waarvan een ieder begon te beven.

Nee, nooit meer waren ze dezelfde, maar de kikker gaf zo'n wonderbaarlijke uitleg dat het hun mooiste boek was.

En zo werd het paarse boek gepredikt in alle windrichtingen, en patienten werden tot dokters, en dokters werden tot patienten. En zij waren allemaal patienten van het grote paarse medicijnenboek, maar zij werden vrienden genoemd.

De kikker nam nooit geld, maar gaf alleen maar geld.

En zo regende het elke zondagmorgen geld.

Armen waren er niet meer sinds de kikkerkoning het land regeerde.

De Sprookjesmarkt

Een jongen ging altijd met zijn grootmoeder op vrijdag naar de sprookjesmarkt in de ochtend. Het was dan altijd net licht geworden, en hij zat dan altijd bij zijn grootmoeder achterop de fiets. Dan zocht hij telkens zijn sprookjes uit. Op een dag werden ze tegengehouden door een kleine knokige kabouter met een knots. "Dat gaat zo maar niet," sprak de kabouter. "Elke vrijdagochtend wanneer het net licht geworden is komen jullie om mijn sprookjes te stelen."

De jongen keek de kabouter met opgeheven wenkbrauwen aan, zeer verbaasd. "Maar wij betalen toch voor de sprookjes, en hoe zijn het uw sprookjes ?"

De kabouter gaf de jongen een mep tegen zijn been. "Brutale vlegel, ik ben de baas van de sprookjesmarkt," bromde de kabouter. "Nu vlug, maak dat je wegkomt. Jullie zijn hier veel te vaak, en nu is het wel welletjes." Maar toen stapte de grootmoeder van de fiets af. "Puh," sprak ze. "Hoe kan zo'n klein mannetje als jij de baas zijn van zo'n grote markt ?" Maar toen begon de kabouter zo woest met zijn knots te slaan dat grootmoeder en de jongen zo snel mogelijk op de fiets moesten springen om bij hem weg te kunnen komen. De kabouter raasde en foeterde, en kwam nog achter hen aan ook. Wat kon dat mannetje hard rennen. Grootmoeder moest erg snel fietsen, anders zouden ze eraan gaan. Gelukkig waren ze na een tijdje van hem af.

De volgende vrijdag gingen ze het weer proberen. Ze gingen nu nog vroeger. Het licht was nog niet eens gevallen. De marktkoopmannen en vrouwen waren nog bezig hun kraampjes op te zetten. Grootmoeder liep op de eerste de beste marktkoopman af en vroeg of het waar was dat de kleine kabouter met de knots de baas was van de sprookjesmarkt. De marktkoopman keek haar aan met opgeheven wenkbrauwen. "Maar mevrouw toch," sprak de man. "Hoe komt u toch aan zulke verhalen ? Er is geen baas van de sprookjesmarkt. Wij hebben de sprookjesmarkt allemaal samen opgezet, en niemand is de baas over de ander." Toen begon grootmoeder het hele verhaal te vertellen.

De koopman barstte in lachen uit. "Wat een vreemd verhaal, en wat een kostelijk sprookje. Dat kunnen we wel verkopen hier."

"Hoeveel kost het ?" vroeg grootmoeder.

"Maar mevrouw," sprak de koopman, "u bent zelf de bedenker van het sprookje, dus het is helemaal gratis voor u." Even later overhandigde de koopman het sprookje aan grootmoeder. De jongen zocht ook nog wat andere sprookjes uit, en toen zijn ze weer op de fiets gegaan. Maar na een tijdje kwamen ze weer die ellendige kabouter tegen. "Zie, weer sprookjes stelen, hè ? Ik wist het," bulderde de kabouter, en kwam hen weer achterna met de knots. Hij was nu extra kwaad. "En nu ben ik zeker ook in het sprookje, hè ? Van mij kom je niet meer af." Hij foeterde en tierde, maar hij kon grootmoeder en de jongen niet inhalen. Hij volgde hen wel helemaal naar grootmoeder's huis. "Ik zal jullie leren !" bulderde hij. Snel sprongen grootmoeder en de jongen van de fiets af met de sprookjes, en snel gingen ze naar binnen, en grootmoeder deed de deur weer goed op slot. "Die fiets is nu van mij !" gilde de woeste, ziedende kabouter. De kabouter pakte de fiets en ze hebben hem nooit meer teruggezien. Wel vonden ze zijn knots waar de fiets had gestaan, en die hebben ze toen naar de sprookjesmarkt gebracht als bewijs dat het sprookje echt waar was.

De knots werd in een glazen kistje gelegd en werd op een halve pilaar gezet op het middelpunt van de sprookjesmarkt. Grootmoeder en de jongen mochten toen zoveel mogelijk sprookjes uitzoeken als ze wilden. En ze mochten hen allemaal gratis meenemen. Vanuit de hele wereld kwam iedereen om de knots in het glazen kistje te bewonderen en om het sprookje van de sprookjesmarkt te horen. Het werd de drukst bezochte markt van de hele wereld.

De Vreemde

Ontmoeting

Ze droeg altijd witte laarzen, en woonde op twee hoog. Op een dag was hij van de trap in het trappenhuis gevallen. Ze nam hem op, en om hem op te vrolijken nam ze hem mee naar de kermis, waar zij hem bracht tot een clown. Hij was verder niet verwond.

De clown slikte hem op, en hij kwam in een tunnel terecht waar mensen een carnavals optocht hielden. De tunnel eindigde in een woestijn aan de rand van een grote stad. Er werden hier overal markten gehouden.

Hij vroeg zich af waar ze was. Nu een tijdje spuwde de clown hem weer uit. Het was een grote machine. Ze stond daar en lachte. 'Voel je je alweer wat beter nu ?' vroeg ze.

'Dit is geweldig,' zei hij.

'Kom met me mee naar huis,' sprak ze. Ze nam hem bij de arm en leidde hem naar twee hoog. Binnengekomen kreeg hij een kopje koffie. Hij keek naar haar witte laarzen. Die waren wit als altijd.

Hij kon niet veel zeggen. 'Sprakeloos als altijd ?' vroeg ze. Hij knikte.

'Het geeft niet hoor,' zei ze.

'Ik moet gaan,' zei hij.

'Nee, blijf nog even,' zei ze. 'Ik wil je wat vertellen. De duinen hier vlakbij zijn zo mooi. Heb je zin om daar een keer te wandelen ?'

'Best,' zei hij. 'Maar ik moet nu gaan.'

'Hoe laat zullen we afspreken. Vanavond om half zes ?' vroeg ze.

'Best,' zei hij.

'Dan zie ik je bij het muurtje,' zei ze.

Hij knikte, en verliet het pand. Zo gezegd zo gedaan. Om half zes stond hij bij het muurtje. Zij had hem daar al opgewacht. Samen liepen ze door het park naar de duinen. Zij had weer haar witte laarzen aan. 'Weet je,' zei ze. 'Ik denk er vaak over om de zee over te zwemmen tot dat eiland daar, ken je dat ? Lijkt me geweldig om daar te wonen, echt fantastisch, of op z'n minst om daar eens op vakantie te gaan. Gewoon in de wildernis leven, proberen te overleven. Er groeien daar veel wilde bessen.'

'Een bessen-menu, dat lijkt me wel wat,' zei hij. Hij begon wat trager te praten. Ze trok wat kleren uit, en rende naar het water. 'Kom mee,' riep ze.

'Dat mens is gek,' dacht hij bij zichzelf. Maar toch deed hij wat ze zei. Hij rende achter haar aan en toen het water in. 'Het is niet zo lang zwemmen,' riep ze. Na een tijdje stonden ze op het eiland. Het eiland stond inderdaad vol met bessenstruiken. Het leek wel alsof de bessen in zijn hoofd spraken. 'Het zijn erg krachtige bessen,' zei ze. 'Men noemt ze weleens heksen-bessen. Dat is omdat het volwaardig aan de voedsel-behoefte voldoet.'

'Heksen-bessen ?' vroeg hij.

Ze knikte. Ze liep op een struik af, en begon te plukken en te eten. Ook gaf ze bessen aan hem. De bessen waren erg voedzaam, en al snel hadden ze genoeg. Het was bijna als sap in hun mond. 'Hutje bouwen hier ?' vroeg ze. Hij knikte.

Die nacht droomde hij vreemd. Hij lag in haar armen als een kind bij zijn moeder. Ze was wat ouder dan hem. Hij droomde dat ze hem sleepte naar de kermis tot de clown, en dat hij weer een ritje maakte door de clown. De tunnel was weer vol met dansende mensen in een carnavals-optocht, en weer liep de tunnel uit op markten aan de rand van een woestijn, aan de rand van een grote stad. Hij ging toen de stad binnen. Er was overal graffiti hier. Hij werd duizelig en viel, en ze sleurde hem mee door de stad en toen door de markten tot de woestijn. Dit liep uit op een grote zee. De grootst mogelijke vissen zwommen in de zee.

Toen werd hij wakker. Zij lag aan de andere kant van de hut. Hij liep naar haar toe en ging in haar armen liggen. Zij ontving hem als een kind. Het voelde heel natuurlijk aan. Door de bessen werd hij kleiner, en zij werd groter, althans dat leek zo in zijn dromen. Het leek wel alsof hij aan het ijlen was. Toen hij echt wakker werd de volgende dag voelde hij zich ziek.

'Misschien komt het door de bessen, als een zij-effect,' zei ze. Hij voelde zich flink beroerd. Hij kon niet meer goed nadenken. Ook kreeg hij last met het spreken. Alles ging steeds trager en moeizamer. Hij trilde. Met haar was niets aan de hand. 'Dit doe ik dus nooit meer,' zei hij. 'Ik heb het gevoel alsof ik doodga.' Zij maakte een kano en een peddel. Ze bracht hem in de kano, en begon te peddelen. Snel waren ze aan de overkant, waar ze hem naar een dokter bracht. 'U bent vergiftigd,' zei de dokter.

'Bessen ?' vroeg hij.

'Nee,' zei de dokter. 'Het eiland wat u heeft bezocht kent vreemde diersoorten, die een speciaal gas afscheiden. Het is zwaar giftig. Wist u niet dat het eiland verboden was ? Ik zou u hier eigenlijk voor moeten aangeven. U heeft waarschijnlijk de natuur daar zwaar verstoord.'

De dokter gaf hen pillen mee, die hij tweemaal daags moest slikken met water. Elke dag ging het een stukje beter met hem. Zij kwam hem vaak opzoeken. Dan hield zij zijn hand vast. 'Jammer dat het zo gelopen is,' zei ze. Hij knikte. 'Ik ben blij dat ik weer thuis ben,' zei hij.

'Thuis is toch het beste dan,' zei ze. 'Maar het was een goede ervaring.'

'Voor mij niet,' zei hij.

'Oh, waarom niet ?' vroeg ze. 'Alles moet je een keer meemaken.'

'Dat vind ik niet,' zei hij. 'Je kan ook gewoon je eigen weg gaan. Ik hoef niet alles mee te maken.'

Maar toen leek het wel alsof ze een beetje boos werd. 'Ik moet gaan,' zei ze.

'Nee, blijf nog even,' zei hij.

'Nee, geen sprake van,' zei ze. 'Je bent me nogal een betweter.'

'Jij anders ook,' zei hij.

'Dan is het beter dat het hier stopt,' zei ze. 'Wij kunnen niet met elkaar.'

'Eet maar wat bessen,' waren haar laatste woorden. Toen vertrok ze. Hij heeft haar nooit meer teruggezien.

Bloedbessen

Joost Verschuur komt 's avonds laat thuis van een feestje. Zijn vriendin ligt al in bed. Snel doet hij zijn kleren uit en gaat tegen haar aanliggen. Ze slaapt, maar wordt wakker van hem. Ze kust hem, en dan vallen ze samen in slaap. Midden in de nacht horen ze een hard geluid. Joost rent naar het raam. Iemand staat voor de deur. 'Doet jullie bel het niet ofzo ?' schreeuwt de persoon. Het is de broer van Joost. Even later staat ook zijn zus voor de deur. 'Doe open Joost,' schreeuwt zijn zus. Joost staat als aan de grond genageld, kleed zich langzaam aan, en loopt langzaam naar beneden om de deur te openen. Even later zitten ze rond de tafel. De vriendin van Joost is er inmiddels ook bijgekomen. 'Willen jullie wat drinken ?' vraagt Thea, de vriendin van Joost.

'Nee,' zegt Arnold, de broer van Joost. 'Jacquelien, vertel jij het hen maar.'

Jacquelien, de zus van Joost begint te huilen. 'Pa is ernstig ziek,' zegt ze.

'Wat heeft hij ?' vraagt Joost verschrikt.

'Hartklachten,' zegt Arnold. 'Hij heeft een hart-aanval gehad. Hij heeft niet lang meer te leven. Hij wil dat je nu bij hem komt. Hij wil je iets vertellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Even later staat Joost bij zijn vader op de stoep, en een paar minuten later heeft hij de warme hand van zijn vader in zijn hand. 'Joost,' zegt zijn vader, 'ik ga weg. Spoedig zal ik mijn laatste adem uitblazen. Ik heb al met mijn andere kinderen gesproken, maar niet met jou.' Hij knipoogt even naar Joost, en laat dan even een glimlach zien. Joost, ik .... Met jou heb ik altijd het beste contact gehad, van de kinderen, maar de laatste jaren niet meer zoals het was, en ik weet wel waardoor dat komt. Thea had een hekel aan me. In ieder geval ... ik wil je zeggen dat ik van je houd, en dat ... dat ... mijn grootste erfenis naar jou toegaat.'

'En wat is dat dan ?' vraagt Joost.

'Een boek,' zegt zijn vader.

'Wat voor een boek ?' vraagt Joost.

'Een boek van zeerovers en spoken, ik heb het zelf geschreven,' zegt zijn vader. 'Ik heb het onder pseudoniem geschreven, zodat niemand ooit wist dat ik het had geschreven.'

'Die bestseller ?' vraagt Joost. 'Heb jij dat geschreven ?'

Na een paar dagen sterft de vader van Joost en enkele dagen later heeft Joost de eerste uitgave, de luxe editie, van het boek in bezit, en het manuscript. Joost bergt het meteen goed op. 'Zo, dat was dan de biecht van mijn vader,' zegt Joost tegen Thea. Thea zegt niks. Ze heeft zijn vader nooit gemogen.

'Klaar !' zegt Joost. 'Afgelopen.'

Thea komt langzaam naar hem toe, omhelst hem, en dan kust ze hem.

'Het was niets dan spel,' zegt Joost, 'het contact wat ik eerder met hem had. Ik deed maar net alsof, ik had geen andere keus.'

'Ik weet het,' zegt Thea, 'en vroeger durfde je niet anders.'

Joost kust Thea terug. Samen gaan ze op de bank zitten. Joost speelt wat met haar bloesje. 'Je hebt nu een echt speeltje,' zegt Thea. 'Iets wat je zelf hebt uitgekozen en wat je leuk vindt.'

Joost knikt. Bijna met zijn kin opgeheven. Voor het eerst in zijn leven kan hij echt glimlachen, en hij kijkt rebels. 'Toch wel vreemd dat mijn vader de schrijver was van dat boek,' zei Joost. Thea knikt. 'En jij bent de schrijver van mijn boek,' zegt ze. Joost glimlacht. 'Ik houd ervan je te beschrijven.'

'Doe nog eens een gooi,' zegt Thea.

'Je bent bloedmooi,' zegt Joost. 'Ik kan je wel drinken.'

'Mooi als die struik met bloedbessen daar buiten ?'

'Die bessen zijn giftig,' zegt Joost. 'Jij bent ontgiftigend, genezend.'

'Maar medicijnen zijn soms giftig, Joost,' zegt Thea. 'Giftig, het kan een gave zijn, een gift.'

'Gut wat doe je weer moeilijk,' lacht Joost. En neemt haar in de houdgreep. 'Ik ben toch veel sterker dan jij.'

Thea kijkt hem aan. 'Verleden tijd,' zegt ze zacht. 'Kijk eens diep in mijn ogen.' Joost doet het en voelt zich zwak worden, en dan ineens neemt zij hem in de houdgreep. 'Okay, Thea,' zegt Joost, 'ophouden met die spelletjes nu. Ik weet dat je me kunt betoveren en hypnotiseren. Je bent misschien wel potentieel een gevaar.'

'Gevaar is een te groot woord, noem het maar avontuur,' zegt Thea.

Midden in de nacht worden ze weer wakker van een geluid. Het zijn weer de broer en zus van Joost. Even later zitten ze weer om de tafel.

'Wat heeft vader je gegeven,' vraagt Jacquelien.

'Oh niets,' zegt Joost.

'Probeer het niet achter te houden, Joost,' zegt Jacquelien, 'want moeder heeft gezegd dat jij iets hebt gehad.'

'Dat is tussen vader en mij,' zegt Joost. 'Waarom zijn jullie hier ?'

Joost kijkt ze indringend aan. 'Nou ? Waarom zeggen jullie niets ?'

'Wij vinden dat je moet zeggen wat vader je heeft gegeven,' zegt Jacquelien. Arnold knikt.

'En daarmee komen jullie midden in de nacht ? Waar slaat dat op ?' vraagt Joost.

'Omdat het belangrijk is,' zegt Arnold. 'Nou, zeg op.'

'Okay dan,' zegt Joost, 'als het voor jullie zo belangrijk is, eh, het was een boek, over zeerovers en spoken. Eh, hij heeft dat boek eens geschreven onder pseudoniem.'

'Mis, Joost,' zegt Arnold. 'Bladzijde 441 vertelt het geheim, daar heeft hij in kleine letters geschreven, ga zelf maar kijken.' Joost pakt het boek, gaat naar bladzijde 441 en leest hardop : 'Beste Joost, gefeliciteerd, aan jou de familie-erfenis : een geheim eiland.'

'Moet ik nu hoera zeggen ?' vraagt Joost. 'En waar is dat geheime eiland ?'

'Ga naar bladzijde 847,' zegt Arnold.

En daar leest Joost het. Het schijnt dat Joost een geadopteerd kind was, als baby, en zijn vader en moeder durfden het hem nooit te zeggen. Boos slingert Joost het boek weg, en rent naar buiten, terwijl Thea hem achterna gaat. 'Lees het boek verder voor meer informatie,' roept Arnold hem na. Maar Joost is woedend. Pas na een paar uur komt Joost weer thuis, samen met Thea. Arnold en Jacquelien liggen op de bank te slapen. Op de tafel ligt het boek, en Joost leest verder. Het blijkt dat Joost op dat eiland geboren is.

Na een tijdje kan Joost het accepteren en gaat samen met Thea op vakantie naar het eiland. Er wonen daar twee mensen die ooit de samenleving hebben verlaten. Ze wonen hier als wilden. Als Joost hen het verhaal vertelt begrijpen ze dat hij hun kind is.

'Jij hoort bij ons,' zegt zijn echte vader. 'Ooit hebben ze jou van ons afgepakt. Nu ben je terug. En Thea is ook welkom.' Hij omhelst zijn vader en dan zijn moeder, en ook Thea doet dat. En ze leven nog lang en gelukkig.

DE FLAMINGO'S

Hij werd altijd meegenomen op de rug van een flamingo.

Zij brachten hem altijd naar paradijselijke plaatsen,

Naar wonderlijke tuinen, en verre eilanden.

Maar na een tijdje kwamen ze niet meer, en het jongetje begon hen te missen.

Op school moest hij altijd aan ze denken, en hij probeerde hen altijd te tekenen, en ook de plaatsen waarnaar ze hem brachten.

Toen het jongetje ouder werd kon hij zich er steeds minder van herinneren.

Het vaagde steeds meer uit zijn hersenen weg.

Hij was hier heel verdrietig over.

Hij begon alles op te schrijven wat hij zich er nog van kon herinneren, maar hij merkte dat er grote gaten waren. Die gaten begon hij op te vullen met zijn eigen verhalen. Hij probeerde de gaten te dichten, maar wist niet meer zeker of het zo was gegaan.

Maar dit was de enige manier voor hem om ermee om te gaan, anders zou de pijn te groot zijn.

Hij verlangde terug naar de flamingo's, om op hun rug te vliegen naar verre, onbekende landen, warme oorden met prachtige stranden. Maar ze kwamen maar niet.

Hij begreep het niet, en vroeg zich af wat hij fout had gedaan.

Waren ze misschien boos op hem, of was er iets anders aan de hand ?

Hij ging naar het bos om ze te roepen, en ook naar het strand.

Hij had inmiddels vele schriften vol geschreven over de flamingo's, maar op een dag merkte hij dat er verschillende schriften waren verdwenen. Hij zocht overal in het huis, maar hij vond ze niet, en begon mensen te verdenken. Hij vroeg zich af wie ze gestolen kon hebben, of was hij misschien zelf te slordig geweest ? De schriften die verdwenen waren probeerde hij te vervangen door nieuwe verhalen, maar de pijn bleef, en werd elke dag erger.

Op een dag kwam er een nieuw meisje bij hem in de klas. Ze kon prachtige verhalen vertellen, en ze deed hem herinneren aan de flamingo's die hem altijd meenamen. Het leek wel alsof hij door haar verhalen meer kon herinneren. Ze werden goede vrienden, en het meisje genoot ook erg van zijn verhalen. Ze besloten beiden boeken te maken die ze uitdeelden in de klas om ook andere kinderen te helpen.

Op een dag kwamen de flamingo's bij het jongetje terug. Dit maal waren er meer flamingo's dan ooit, en ze namen het jongetje ditmaal verder dan ze ooit eerder waren gegaan met hem. Niemand zag het jongetje ooit nog terug.

Einde

De Anandez

De Anandez, de grote ijszee, was het land aan het overstromen. Het scheurde families uit elkaar als lappen poppen. Eigenlijk bleef het maar bij één grote golf die alles overspoelde, en toen trok de zee zich weer terug, maar het kwaad was al geschied. Niemand was nog dezelfde sinds die dag. Het was alsof er iets geknapt was in de hersenen van de mensen. Velen hadden hun geheugen verloren. Velen begonnen totaal doelloos rond te zwerven ... als zombies. Weer anderen begonnen vreemde dromen te krijgen. Allen wisten ze dat de Anandez had toegeslagen. Dat was nu diep in hun geheugen gegrift, en spoelde eigenlijk alles weg. Hun leven draaide nu om de Anandez, en altijd verwachtten ze dat de Anandez weer opnieuw zou toeslaan, maar dat gebeurde niet. De dijken werden enorm versterkt en hoger gemaakt. In grote angst werd het land zelfs overdekt, wat de definitieve scheiding betekende tussen mens en zee. De mens leefde nu in een schelp. Genieten op het strand was er niet meer bij. De mensen zochten nu de overdekte bosrivieren op. Hier probeerden ze een nieuw leven te vinden. Velen wilden niet meer naar huis. Ze hadden daar een groot trauma opgelopen door het toeslaan van de Anandez. Al hun bezittingen hadden ze achter gelaten. Ik spreek dan over de rest van de inwoners van het land, want de meesten waren omgekomen door de Anandez.

Dat ik het nog kan navertellen is een wonder. Ik woon gelukkig diep in het land, en ik stond in de slaapkamer toen het gebeurde. Bij mij reikte de golf net tot het dak, tot de vensterbank van de slaapkamer. Ik kon het zo buiten zien gebeuren. Zij die voor mij woonden hadden minder geluk. In ieder geval was ineens het dak onder het raam van de slaapkamer bedekt met sneeuw en ijs, en toen zag ik dat de zee zich langzaam begon terug te trekken. Maar de golf had velen meegesleurd. Ik woonde op het randje van het natuurgeweld. Voor mij was het erop of eronder. Ik was mijn vrouw dankbaar dat ze dit huis had gekozen. Iets dichter bij de zee en we hadden niet meer geleefd. Iedereen die dichtbij de zee woonde werd door de golf meegesleurd naar God weet waar. Er moest een nieuwe regering komen, want die leefden dichtbij de zee.

Ik was dan één van de velen die nu vreemde dromen begon te krijgen. Er was ook iets in mijn hersenen geknapt. Ook was ik een groot deel van mijn geheugen kwijt, maar niet alles. Gewoon om het te kunnen verwerken wilde ik de Anandez eens opzoeken, maar dat mocht niet. De dijken waren zwaar bewaakt. Niemand kon erdoor naar de ijszee. Het was afgesloten terrein. Ik moest me daarbij neerleggen, maar eigenlijk wilde ik dat niet. Ik heb me toen voorgedaan als wetenschapper, en na veel gesprekken lieten ze me eindelijk door. Er waren altijd uitzonderingen op de regel, en ik bleek er aan te voldoen. En het was ook zo : Ik wilde

de Anandez onderzoeken. Ik wilde meer van de Anandez weten. Via een streng bewaakte tunnel kwam ik op het verwilderde strand van de grote ijszee. Er was hier geen kip. Er was een begeleider bij me, een gids. Zijn regenpak was blauw, wit en oranje. Ook had hij een helm op. Het was best donker dus hij had een soort lantaarn of schijnwerper meegenomen. Hij was nogal enthousiast over een bepaalde vissensoort : ijshaaien. Die konden geweldig snel zwemmen en hoge sprongen maken. Ze waren veelal wit. We liepen dichter naar de zee toe, en toevallig zagen we er een paar. Het was een wonderlijk gezicht.

De keer daarop ging mijn vrouw ook mee. Ze had zich extra stevig ingepakt, want het was een koukleum. 'Dit is hem dan,' zei ik tegen mijn vrouw. 'De Anandez, de grote ijszee, die onze hele familie uit elkaar heeft gescheurd.' Ik moest mijn vrouw van alles uitleggen, want het grootste gedeelte van haar geheugen was weg. Gelukkig herinnerde ze zich mij wel. 'Hoe kan ik jou nou ooit vergeten,' zei ze altijd. 'Dat is toch onmogelijk.' Maar ja, er waren zoveel mensen die mij niet meer herinnerden. We liepen langs het strand, en de gids vertelde ons veel over de Anandez. Het was weer dezelfde gids, en hij had weer een helm op. Hij scheen met zijn lantaarn op het water. Mijn vrouw wilde de ijshaaien wel graag zien, maar ze waren er dit keer niet. De gids begon vreemd te fluiten, waar we wel even van opkeken. Uit de golven kwam een vrouw omhoog, die toen naar ons toeliep over het water. Ze was gewikkeld in lange doeken. 'Wat gebeurt hier !' riep ik. Er was ineens overal storm. Ik zag mijn vrouw nog wegrennen, en de gids zag ik al helemaal niet meer. Ik begon te roepen, maar mijn stemgeluid kon niet tegen de storm op. Ik werd opgenomen als een veertje en over het strand geslingerd. "Anandez," zei een stem. De vrouw met de doeken was erg dichtbij me nu. Ik wist niet waar ik was. Haar doeken hingen over mij. Ik werd badend in zweet wakker. Alles was maar een droom geweest. Ik greep om me heen, en greep naar de plaats waar mijn vrouw altijd lag, maar ze lag er niet. Uit angst riep ik haar, en al snel kwam ze de slaapkamer binnen. Ze was even in de badkamer geweest. Ik vertelde haar de droom. "Ik heb iets soortgelijks gedroomd," zei ze. "Daarom ging ik naar de badkamer om even mijn gezicht nat te maken." Ik omhelsde haar. In elkaars armen probeerden we weer verder te slapen, maar dat werkte niet echt. Ze bleef maar praten. "Praat tot me," zei ze weleens als ik dreigde in te dutten.

"Sorry, ik probeer te slapen," zei ik.

Na een tijdje sliep ze, en kon ik ook slapen. Weer droomden we over de Anandez. Het was een vrouw die sprak dat ze de zon had overwonnen. Ze noemde het een stinkende bal. In haar wereld draaide alles om de ijszee, die als een echo-machine was. De echo's vervormden in de wind, en daarom moest men zo dicht mogelijk bij de echo-machine komen. Mijn vrouw en ik waren verbaasd dat we weer beiden dezelfde droom hadden gehad. Mijn vrouw maakte toen een lied over de Anandez :

Anandez, de grote ijszee,

Als een echo in de wind,

Zoveel geheimen draag je,
Die maar nooit worden gevonden,
Want de stormen zijn te zwaar

Anandez, maar zo kan het toch niet altijd blijven,
Anders is het met ons gedaan

Anandez, groot raadsel in de wind,
Toon ons toch jouw sleutel,
Leid ons toch de weg in dit bestaan,
Leer ons elkaar te verstaan

Anandez, jij scheurde ons allen uiteen,
En nam vele levens, waar zijn zij heen ?
Anandez, niets of niemand schijnt jou te kunnen stoppen,
En wij kwijnen allen weg,
Of is dit juist de weg ?

Anandez, jij komt altijd op in de morgen,
Als het morgenrood, jij hebt de zon verslagen,
Dan kijken we allen naar het ijs,
Hebbende zoveel vragen

Anandez, wat heeft de nacht met ons gedaan,
Jij brengt ons zoveel dromen,

Anandez, alles wat wij grijpen glijdt weg,
En wij worden zelf weggegrepen

Anandez, er is zoveel wat wij niet begrijpen,
Als een ons overspoelende zee van ijs,
Jij hebt ons meegenomen, jouw gezicht getoond,
In jou zijn wij wijs

Anandez, door vreemde dingen breng jij ons dichter bij elkaar,
Zo ver weg en toch dichtbij, mogen wij elkaar verstaan,
Het wonder van ijs is iets wat wij niet kennen,
Maar langzaam maar zeker mogen wij er aan wennen,
Anandez, kom snel terug,
Jij bent maar een droom,
Alles wat jij doet is verborgen geluk

Anandez, kom snel,
Praat met ons, leer ons jouw spel,
Wanneer wij in de ochtend ontwaken,
Zijn wij nog steeds in jouw droom,
Jij bent de gids tussen de doeken en de dekens

Oh, jij ijszee, zo warm en diep,
Zo verborgen, jij bent het die ons riep,
Oh ijszee van boven, oh hemelse taal,

Anandez, kom snel,

Jij bron beter dan de zon

In jou is al het licht en leven,

In jou is al het vuur om bruggen te bouwen,

Nee, warmer dan jij is er niemand,

Oh, hemelse zee van echo's,

Tot jouw geheim zwemmen wij

Mijn vrouw zong maar door. Ze was inmiddels achter de piano gaan zitten. De nacht erop had ik een droom dat ze een standbeeld was en eeuwig zong. Ze was door de Anandez gezonden.

Einde

De Verhalenman

Als het 's nachts donker is en heel stil, dan reist de verhalenman langs de kinderkamers om zijn verhalen uit te delen. Grote verhalen en kleine verhalen, leuke verhalen en enge griezelverhalen, de verhalenman is in alles thuis. Bengels en deugnieten slaat hij over, maar zoete, lieve kinderen bezoekt hij.

Waar woont de verhalenman dan ? Hij woont in de wolken.

Ook bezoekt hij kinderen op scheepjes, en zelfs kinderen in de klas.

Niemand kan hem dan zien dan het kind zelf.

Natuurlijk zeggen veel volwassenen dat het niet waar is, dat de verhalenman niet echt bestaat.

De verhalenman heeft daarom een grote hekel aan zulke volwassenen.

Hij zegt vaak dat volwassenen niet bestaan.

Het is maar één van zijn verhalen.

Wat doet de verhalenman dan de hele dag ?

Als hij geen kinderen bezoekt dan schrijft hij verhalen.

Hij is daar nooit klaar mee.

Hij heeft ook een vrouw, genaamd tante Tingeling.

Die schenkt altijd koffie voor hem in, en rinkelt met een belletje wanneer de koffie klaar is.

Eens was tante Tingeling in grote problemen.

Toen haalde de verhalenman haar eruit door een verhaal.

Soms neemt hij kinderen mee op een boot naar zijn wolkenstad.

Hij woont daar in een groot kasteel, genaamd ik-weet-het-niet-meer.

Er zijn wel duizend gangen in dat kasteel.

Je kunt er makkelijk in verdwalen.

Eens verdwaalde ik daar.

Ik werd onder verhalen bedolven.

Uiteindelijk hoorde ik het koffie-belletje van tante Tingeling,

en toen vond ik de verhalenman.

Zoveel verhalen vertelde hij mij,

Ik heb ze nu allemaal weer op een rij.

De verhalenman, de verhalenman,

Er zijn dingen die niemand anders kan.

Als je het midden in de nacht warm en koud hebt,

Dan staat hij aan de deur,

Met zoveel verhalen in zijn armen,

Waaraan je je kunt verkoelen en verwarmen,

Als een oase in de woestijn,

Ja, bij hem moet je zijn.

Eens was hij al zijn verhalen kwijt,

Maar toen schreef hij weer nieuwen met grote vlijt,

En zoveel kinderen die hij ooit had geholpen,

Brachten zijn verhalen weer terug,

Zij vormden de brug